

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ КАРЛ ЛИБКНЕХТ

chitanka.info

*Берлин го помни и навеки ще го помни
в онези дни на своите бури главоломни,
когато в боен ред
вървяха полк след полк из улиците шумни
и речи, музики и тържества безумни
отекваха навред.*

*Тогава огнедишацият демон на войната
по цялата земя развял бе знамената
на своята страшна мощ.
Слепци, поведени от хищници-хиени,
звънтяха сабли и летяха настървени
из кървавата нощ.*

*Като чудовище огромно и свирепо,
Берлин настръхна в своето безумство слепо
и надалеч простре
железните си лапи. Накъдето свърна,
села, градища и полета с гняв обърна
на огнено море.*

*Но в страшната тъма на таз стихия бесна,
като звезда червена, ярък факел блесна
и трепнаха навред
измъчени сърца. Надеждата възкресе
и над града разбунен зов разле се:
«Младежите напред!».*

*И ето, сепна се в почуда булеварда:
над него се понесе пурпурна плакарда
и шепи храбреци
развяха знамето на своята кръв гореща
и екна смело: «Долу таз война зловеща
и нейните жреци!».*

*И питаше се целий град смутен и смаян:
«Каква е тая дързост? Кой е тоз незнаен
безумец и герой,
тъй властно който вдига смелите младежи
и сам присъда смъртна днеска си бележи?» —
Карл Либкнехт беше той!*

** * **

*Берлин го помни и навеки ще го помни,
когато на тълпите гладни и бездомни
подаде огнен знак
и ехото прозвъни сред сърцата млади,
и в улиците запламтяха барикади
под пурпурния флаг.*

*Тогава стенеха вихрушки януарски,
но техний леден дъх в сърцата пролетарски
разпали гняв и стръв.
И ето, робското море се в миг наежи
и неговия вик бе буря от гърмежи
и дъжд от топла кръв.*

*И бяха дни и ноци на борби сурови.
А робите, разкъсали студените окови
до сетния си миг
не спускаха ръце. Берлин замря в тревога,
обагрен от усмивката злокобно строга
на този бунт велик.*

*Ала Смъртта там черна книга пак разлисти,
за да обсеби доблестните спартакисти.
И в зимний студ и вой
една душа, кат слънчева усмивка ясна,
из мрачната алея трепна и угасна —
Карл Либкнехт беше той!...*

*Ала Берлин го помни, вечно ще го помни
и вижда начело на тез тълпи огромни,
които днес навред
растат, гърмят, разкъсват своите окови
и властно разлюляват тежките основи
на този робски свет.*

*Берлин се вслушва в своя трясък всекидневен:
Спартак стои над него мощен, смел и гневен
и тътне огнен вик:
«Берлин, Берлин, всуе са тез надежди празни!
Всуе ликуваш в своя мимолетен празник —
аз тук съм всеки миг!*

*Напразно ме погребва ти в злоещата алея,
на твоите улици и днеска пак живея,
надмогнал свойта смърт!
А пак ще вдигна аз тълпите в шум последен,
за да забият знамето със вик победен
над твойта черна твърд!*

*И ако слънцето угасне в боевете —
то моето сърце кат слънце ще им свети
през бурната тъма,
а пламъкът на младите души им стига,
за да разбият и последната верига
на майката-земя!»*

«Червен смях», 1 септември 1921

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.